

Steder formentlig kunne være saaledes, at man kun har Valg blandt et begrænset Antal sagkyndige, der overhovedet kunne bruges som Syns- og Skønsmænd i den omspurgte Henseende, og Valget derfor vil blive det samme, hvad enten de søkyndige Medlemmer ere til Stede eller ikke. Men naar Forslaget imidlertid bestemmer, at slige Udmeldelser i det nærmere angivne Tilfælde kunne foretages af Formanden alene, endogsaa uden for Retten, turde dette sidste dog være mindre heldigt, da den Slaags Syns- og Skønssorretninger formentlig altid bør ske i Henhold til en retslig Udmeldelse.

Naar det endvidere i denne Paragraf bestemmes, at de søkyndige Medlemmer bl. a. ikke behøve at tilkaldes til Retsmøder, hvor Dommeren skønner, at der ikke vil „finde nogen Forhandling Sted om Sagen selv“, turde denne Bestemmelse vistnok godt kunne udelades. Da Proceduren nemlig vedblivende skal være skriftlig, vil der ikke som ved Sø- og Handelsretten i København kunne finde nogen egentlig Forhandling Sted, hvorimod der højt vil kunne være Tale om Protokollationer, men af disse vil der selvfølgelig blive tilstillet de søkyndige Medlemmer Udskrift ved Sagens Paadømmelse.

Endelig skal Udvalget ved denne Paragraf endnu bemærke, at man i Righed med Bestemmelsen i Loven om Oprettelse af en Sø- og Handelsret i København af 19de Februar 1861, § 15, har anset det rigtigt, at civile Domsager, som høre under Søretten, med begge Parterers Samtykke kunne behandles og paakendes ved de almindelige civile Domstole, idet der ikke ses nogen Grund til, at der i denne Henseende skal gælde forfællige Regler i og uden for København.

Til § 2.

Med Hensyn til Bestikfelsen maa Udvalget formene det rigtigt, at Amtmanden forinden samme bør indhente Erklæring fra vedkommende Amtsråd samt Købstæders og Handelspladsers Kommunalbestyrelser, hvorved man bedst vil opnaa, at der faas uafhængige og til Hvervet egnede Mænd. At

disse skulle være bosiddende i Amtet, turde være en Selvfølge.

Forslaget indeholder ikke nogen udtrykkelig Bestemmelse om, for hvor langt Tidsrum Bestikfelsen skal gælde. Da imidlertid det omhandlede Ombud, selv om der i visse Tilfælde ydes de paagældende et Bederlag, kan blive meget byrdefuldt, har Udvalget anset det rigtigt i Righed med, hvad der gælder for København (i fornævnte Lov af 19de Februar 1861, § 3) at begrænse Varigheden til 4 Aar, ligesom man i Overensstemmelse med Bestemmelsen i nævnte Lovs § 6 har fundet det billigt, at den bestikfedes Hverv ophører, naar han flytter ud af Amtet.

Til § 3.

Naar det her bestemmes, at de Sørætsmedlemmer, der have overværet Retsmøder, hvori bl. a. „Forhandling angaaende selve Sagen“ har fundet Sted, ordentligvis ogsaa bør tage Sæde i Retten under senere Forhandlinger i samme Sag, vil denne Bestemmelse, der formentlig er gaaet over fra den til Dels tilsvarende i Sø- og Handelsretslovens § 43, i Henhold til, hvad ovenfor ved § 1 er anført om, at der ikke finder nogen egentlig Forhandling Sted ved den skriftlige Procedure, vistnok kunne udelades.

Til § 5.

Det ovennævnte Mindretal (Knudsen) foreslaar at give Paragraffen en forandret Affattelse og bemærker i Anledning heraf følgende:

Medens de Rigsdagen tidligere foreslagte Lovforslag om denne Sag alle bestemte, at der burde tilkomme Sørætsmedlemmerne Dagpenge, har nærværende Forslag indskrænket dette til kun at gælde, naar de give Møde over $\frac{1}{4}$ Mil fra den By, hvori de bo, eller fra deres Hjem, naar de bo paa Landet. Dette turde dog være mindre heldigt. Naar Forslagets Motiver henviser til, at der ikke er Grund til at stille Sagen anderledes for Sørætsmedlemmer udenfor København end for Sø- og Handelsrettens Medlemmer i København, maa hertil bemærkes, at Forholdene i denne Henseende ere væsentlig forskellige i København og